

عنوان مقاله:

نظریه ساختار ژئوپلی نومیك نظام جهانی

محل انتشار:

فصلنامه جغرافیای سیاسی، دوره 6، شماره 3 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

حسن نورعلی - کارشناس ارشد جغرافیای سیاسی، دانشگاه تهران، تهران، ایران

زهرا پیشگاهی فرد - استاد جغرافیای سیاسی، دانشگاه تهران، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

نظم ژئوپلیتیک جهانی پس از پایان جنگ سرد و فروپاشی شوروی دچار سیالیت گشت و تغییر ابعاد از ژئواستراتژی به بعدهای متکی بر اقتصاد و فرهنگ را در دهه‌های پایانی قرن بیستم شاهد بودیم. در این میان نظریه‌های ژئوکالچر والرشتاین و برخورد تمدن‌های هانتینگتن چندان درست از آب درنیامد تا شاهد شکل‌گیری یک نظم ژئوپلی نومیك در قرن بیست و یکم باشیم که پیشتر از سوی دمکو و وود[۱] و افتاب‌کازی[۲] مفهوم‌پردازی شده بود. نگارندگان با استفاده از اصطلاح آنها، نظریه نوینی را تحت عنوان "ساختار ژئوپلی نومیك نظام جهانی" برای قرن بیست و یکم ارائه می‌دهند که بر اساس مولفه‌های اقتصاد، سیاست و جغرافیا شکل گرفته است. مقاله حاضر از نوع پژوهش‌های بنیادی و نظری بوده و اطلاعات و مواد اولیه تحلیل به روش کتابخانه‌ای و با استفاده از کتب و مقالات علمی و همچنین وبگاه‌های معتبر و یا مرجع به دست آمده است. نتایج تحقیق نشان می‌دهد که در نظم ژئوپلی نومیك نوین، یک توازن شکننده چندقطبی با محوریت ۴ قدرت ایالات متحده، چین، روسیه و هند شکل گرفته است و انرژی و بنادر، به همراه کریدورها و مسیرهای ژئوترانزیتی مولفه‌های ژئوپلی نومیکی هستند که باعث "ثقل جغرافیایی رقابت قدرتی" در آسیای مرکزی-اوراسیا به عنوان "منطقه هسته" ساختار شده است.

کلمات کلیدی:

ژئوپلی نومی، بندر، کریدور، انرژی، نظام جهانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1460123>

